

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: KANTECH, spol. s r.o.**, sídlem v Bohušovicích nad Ohří, Masarykova 307, IČ 47283335, zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem, se sídlem v Litoměřicích, Kostelní náměstí 233/1, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 19.9.2012, č.j. 10272/12-1200-505957,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 19.9.2012, č.j. 10272/12-1200-505957, jímž bylo zamítnuto odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Litoměřicích (dále jen „správce daně“) ze dne 21.12.2011, č.j. 139189/11/196912506836, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň z příjmů právnických osob za rok 2009 ve výši 1 170 800,- Kč a penále ve výši 234 160,- Kč.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo

žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

V žalobě žalobce uvedl, že podstata sporu spočívá v tom, že v roce 2008 byl s daňovým přiznáním k dani z příjmů právnických osob omylem předložen jiný rozpočet na opravy (jako daňově uznatelný náklad) než měl být, a dále v tom, že tento předložený rozpočet není svým obsahem rozpočtem na opravy, nýbrž je rozpočtem na technické zhodnocení (položka daňově neuznatelná), což mělo být správci daně při vyměření daně z příjmů za rok 2007 známo a již za zdaňovací období roku 2007 byl správce daně povinen zahájit vytýkačí řízení, ve kterém by žalobce předložil rozpočet správný (daňově uznatelný) na opravu fasády a venkovních ploch. Žalobce v roce 2008 doložil správci daně k daňovému přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2007 technickou zprávu ze dne 12.12.2007 zpracovanou společností REAL-Ponrepo, s.r.o. a položkový rozpočet na částku 5 853 714,- Kč. Tento rozpočet byl předán omylem. Správně měl být předložen rozpočet na opravu fasády a manipulačních ploch, který měl správce daně k dispozici v roce 2010. V průběhu odvolacího řízení předložil žalobce odborné stanovisko J. H. ze dne 30.7.2012, z něhož vyplývá, že použití folie PROTAN SE 1,6 mm s využitím vakuového kotvení namísto použití asfaltových pásů mechanicky kotvených je technickým zhodnocením. Tímto důkazním prostředkem se potvrzuje, že omylem předložená tvorba rezervy svým obsahem není tvorbou rezervy, ale technickým zhodnocením. Správce daně měl povinnost vyžádat si v roce 2008 rozpočet správný a nevyměřit daň z příjmů právnických osob za rok 2007 v souladu s daňovým přiznáním. Se znalostí věci měl správce daně dospět k závěru, že předložený rozpočet není opravou, ale technickým zhodnocením. Skutečnost, že došlo k záměně, potvrdila i svědkyně J. Š. Původní žalovaný při svém rozhodování postupoval v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákonem č. 593/1992 Sb., o rezervách (dále jen „zákon o rezervách“) ani se zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“). Použitím folie PROTAN došlo ke snižování tepelného odporu střechy až o 70%, což je skutečnost rozhodná pro rozlišení mezi opravou a technickým zhodnocením ve smyslu ustanovení § 33 zákona o rezervách, neboť došlo ke změně technických parametrů nemovitosti. Původní žalovaný se technickým parametrem odporu v konkrétní rovině vůbec nezabýval. Výpověď svědkyně Š. nepřipustně původní žalovaný znevěrohodnil jen proto, že je v pracovním poměru k žalobci. Žalobce tak byl zkrácen na svých právech a za zdaňovací období roku 2009 nebyl dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Po stručné rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že správce daně měl již v roce 2008, když mu byl rozpočet na opravu střechy předložen s daňovým přiznáním za rok 2007, povinnost vyžádat si rozpočet správný, neboť správce daně žádnou takovou povinnost nemá. Žalobce měl předložit správný rozpočet a také o něm v souladu s účetními předpisy účtovat. Původní žalovaný se vyjádřeními žalobce a J. H. v rozhodnutí náležitě zabýval a hodnotil je, avšak v souvislosti a v celém kontextu hodnocení daňového případu dospěl k závěru, že žalobce neodstranil pochybnosti o správnosti jeho postupu. Žalobce neprokázal, že rezerva v roce 2007 a 2008 byla tvořena na opravu fasády a manipulačních ploch, neboť částka vytvořené a záúčtované rezervy ve výši 5 853 714,- Kč přesně odpovídá rozpočtu na opravu střechy skladové haly p.č. 293 v katastrálním území Bohušovice nad Ohří ze dne 12.12.2007, a dále žalobce v letech 2007 i 2008 v přiznání k dani z příjmů právnických osob, v příloze k účetní uzávěrce a ve svém účetnictví vykazoval tvorbu rezervy na opravu

střechy, dále jednatelka žalobce v záznamu obsaženému v protokolu o ústním jednání dne 9.2.2011 potvrdila, že v roce 2007 a 2008 tvořila rezervu podle rozpočtu na opravu střechy skladové haly p.č. 293 v katastrálním území Bohušovice nad Ohří a toto své tvrzení v průběhu daňové kontroly nijak nepopřela. Po provedení technického zhodnocení střechy skladové haly p.č. 293 v roce 2009 se stala oprava střechy skladové haly p.č. 293 bezpředmětnou a vytvořená rezerva na tuto opravu bezdůvodnou. Vzhledem k tomu, že v roce 2009 pominuly důvody, pro které byla rezerva vytvořena, měl žalobce rezervu vytvořenou na opravu střechy skladové haly p.č. 293 ve výši 5 853 714,- Kč dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o rezervách ve zdaňovacím období roku 2009 zrušit.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce odkázal na znění žaloby a uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno pro nezákonnost a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Dle právního zástupce žalobce žalovaná strana nepřipustně jednostranně hodnotila svědeckou výpověď J. Š., třebaže ta ve své výpovědi uváděla skutečnosti potvrzující tvrzení žalobce o tvorbě daňové rezervy na fasádu a nikoliv na střechu dotyčného objektu.

Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost a v podrobnostech odkázala na písemné vyjádření původního žalovaného.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Jádro předloženého sporu leží v tom, zda žalobce byl povinen v roce 2009, poté co byla provedena oprava střechy na hale p.č. 293, která byla nesporně technickým zhodnocením, zrušit rezervu vytvořenou v roce 2007 a 2008 v celkové výši 5 853 714,- Kč, neboť pominuly důvody jejího vytvoření.

Podle § 4 odst. 1 věta první zákona o rezervách výdaje (náklady), na jejichž úhradu se vytvořily rezervy a opravné položky, se musí přednostně uhradit z těchto rezerv a opravných položek; rezervy se zruší ve stejném období, kdy pominuly důvody, pro které byly vytvořeny.

Podle § 3 odst. 2 zákona o rezervách je poplatník povinen v souvislosti s podáním daňového přiznání prověřit odůvodněnost tvorby rezerv a opravných položek a jejich skutečný stav porovnat s výší, kterou může poplatník uplatnit podle tohoto zákona v základu daně z příjmů zjištěném podle zvláštního právního předpisu (ZDP – pozn. soudu).

Podle § 3 odst. 3 věta první zákona o rezervách tvorba opravných položek a rezerv uplatněná jako výdaj (náklad) na dosažení, zajištění a udržení příjmů musí být vždy zaúčtována podle zvláštního právního předpisu nebo uvedena v daňové evidenci.

Původně žalovaný stejně jako správce daně dospěli k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že rozpočet předaný správci daně v roce 2007 byl rozpočtem na technické zhodnocení a rovněž neprokázal, že tvořil v roce 2007 a 2008 rezervu na opravu fasád a manipulačních ploch. Původně žalovaný měl za to, že žalobce byl povinen rezervu v roce 2009 zrušit, neboť pominuly důvody pro její vytvoření, protože střecha byla opravena technickým zhodnocením a nikoliv prostou opravou.

K tomu soudu uvádí, že důkazní břemeno mezi daňovým subjektem, tj. žalobcem, a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně, neboť ten je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v ustanovení § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto zákonného ustanovení má tedy mj. povinnost prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud zjistí některou okolnost zpochybňující údaje vedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. V takovém případě daňový subjekt musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl a správce daně tak může vydat v jeho neprospěch rozhodnutí. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví, což bylo konstatováno Nejvyšším správním soudem např. v jeho rozsudcích ze dne 30.8.2005, sp. zn. 5 Afs 188/2004, a ze dne 12.4.2006, sp. zn. 5 Afs 40/2005, www.nssoud.cz.

Výslovně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i k tvorbě rezerv. Z jeho judikatury vyplývá, že při tvorbě každé rezervy na opravu hmotného majetku je nutné zdůvodnit nezbytnost tvorby rezervy, prokázat způsob výpočtu její výše a způsob jejího používání. Daňový subjekt přitom prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu je správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 daňového řádu). S ohledem na ustanovení § 7 odst. 2 zákona o rezervách je tedy povinen rovněž prokazovat, že předpokládané práce nemají charakter technického zhodnocení, ale že se prokazatelně jedná o opravy, což je základní předpoklad či podmínka (*condicio sine qua non*) pro tvorbu rezervy na opravu hmotného majetku (srov. rozsudek NSS ze dne 8.11.2007, sp. zn. 9 Afs 50/2007, www.nssoud.cz).

Jednou ze subjektivních příčin, pro které pominou důvody pro tvorbu rezervy a daňový subjekt je povinen rezervu rozpustit ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o rezervách, je rozhodnutí daňového subjektu provést místo opravy stavby její rekonstrukci z daňového hlediska tzv. technické zhodnocení. V takovém případě totiž zanikne původní účel, pro který byla rezerva vytvořena (viz rozsudek NSS ze dne 19.6.2014, sp. zn. 6 Afs 23/2014, www.nssoud.cz).

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2009, sp. zn. 9 Afs 7/2009, www.nssoud.cz., vyplývá, že pro doložení oprávněnosti tvorby rezervy by daňový subjekt měl disponovat např. plánem prací a rozpočtem nákladů na opravu či rekonstrukci. Z těchto podkladů by mělo být ještě před samotnou tvorbou rezervy zřejmé, na co konkrétně a z jakého důvodu je rezerva plánovaná. Hranice mezi pouhou opravou a technickým zhodnocením majetku může být v praxi velmi tenká, nicméně by daňový subjekt měl mít konkrétní popis zamýšlených prací, ze kterých by se dalo zpětně dovodit, na jaký druh prací byla rezerva vytvořena.

Rozdíl mezi opravou a technickým zhodnocením spočívá ve změně technických parametrů provedených na hmotném majetku, která musí představovat dostatečně závažný zásah do majetku, který přinesl jeho technické zhodnocení. Vždy je třeba posoudit změnu technických parametrů ve vztahu k celku, nemusí však dojít ke změně technických parametrů u 100 % daného majetku, aby byly změny vyhodnoceny jako technické zhodnocení (srov. rozsudek NSS ze dne 27.4.2012, sp. zn. 8 Afs 4/2012, www.nssoud.cz).

Ze zákona o rezervách pak vyplývá, že účelem vytvoření rezervy je zajistit finanční prostředky na opravy hmotného majetku do budoucna. Jestliže stavební práce, na jejichž opravy má být rezerva vytvořena, jsou v roce dokončeny a kolaudovány, pak na tytéž práce nemůže v závěru zdaňovacího období existovat rezerva. Ani podle zákona o rezervách nelze opravám podřadit technické zhodnocení, a proto na technické zhodnocení nelze rezervy vytvářet (viz rozsudek KS v Českých Budějovicích ze dne 30.10.2002, sp. zn. 10 Ca 299/2000, www.nssoud.cz).

Ze správního spisu předloženého původním žalovaným mimo jiné vyplývá, že žalobce tvořil v roce 2007 rezervu na opravu střechy skladové haly p.č. 293 ve výši 2 926 857,- Kč a v roce 2008 ve výši 2 926 857,- Kč, celkem 5 853 714,- Kč. Za zdaňovací období roku 2009 podal žalobce řádné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob, které svědčilo o čerpání rezervy ve výši 5 853 714,- Kč. Dne 3.8.2010 podal žalobce dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2009, dle kterého rezerva čerpána nebyla. V průběhu daňové kontroly žalobce opakovaně tvrdil, že uvedená rezerva nebyla tvořena na opravu střechy, ač tak bylo zpočátku nesprávně deklarováno, neboť střecha byla v roce 2009 technicky zhodnocena (zateplena), ale rezerva byla ve skutečnosti tvořena na opravu fasády a manipulačních ploch, a to konkrétně fasádu skladové haly p.č. 293 a skladové haly p.č. 437 a manipulační a parkovací plochy p.č. 291/1 v katastrálním území Bohušovice nad Ohří. Po zjištění tohoto pochybení bylo čerpání rezervy na opravu střechy p.č. 293 zrušeno v roce 2009 a rezerva správně převedena na původně zamýšlený účel.

Soud s ohledem na shora uvedené zásady aplikace důkazního břemene, které platí i ve vztahu k tvorbě rezerv konstatuje, že žalobce byl povinen prokázat své daňové tvrzení, že rezerva byla ve skutečnosti tvořena nikoliv na opravu střechy, ale na opravu fasád a manipulačních ploch. To se žalobci nepodařilo. Žalobce sice přednesl některé důkazní prostředky, avšak to v daném případě neznamená, že prokázaly skutečnosti jím tvrzené.

Za významné považuje soud následující skutečnosti. V roce 2007 doložil žalobce k daňovému přiznání za rok 2007 technickou zprávu s rozpočtem společnosti REAL-PONREPO s.r.o. ze dne 12.12.2007 k opravě střechy, jejíž plánovaná hodnota měla být bez DPH ve výši 5 853 713, 90 Kč. Oprava měla být provedena v letech 2009 a 2010. Dle tohoto

rozpočtu měla být rovněž instalována folie Protan SE 1,6 mm. Soud na tomto místě musí poukázat na to, že plánovaná hodnota opravy střechy, která byla realizována v srpnu a září roku 2009 jako technické zhodnocení, se shoduje s hodnotou rezervy, která měla být zamýšlena dle tvrzení žalobce z roku 2010 jako rezerva na opravu fasád a manipulačních ploch. Dle rozpočtu na stavební práce ze dne 30.11.2007 na opravu fasád a manipulační plochy však byla cena oprav stanovena na 5 922 804,- Kč.

Předložená technická zpráva ze dne 12.12.2007 s rozpočtem je důkazem, že žalobce měl v úmyslu nahradit původní izolaci proti vodě tvořenou živičnými pásy novou izolací Protan. Náhrada původního materiálu, materiálem novým, byť kvalitativně lepším, není sama o sobě považována za technické zhodnocení. O tom ostatně svědčí i ustanovení § 47 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, které normuje, že opravou se odstraňují účinky částečného fyzického opotřebení nebo poškození za účelem uvedení do předchozího nebo provozuschopného stavu. Uvedením do provozuschopného stavu se rozumí provedení opravy i s použitím jiných než původních materiálů, dílů, součástí nebo technologií, pokud tím nedojde k technickému zhodnocení. Soud se tedy neztotožňuje s námitkou žalobce, že technická zpráva ze dne 12.12.2007 je dle svého obsahu zprávou a rozpočtem k technickému zhodnocení a nikoliv k opravě střechy, což mělo být správcem daně zcela zřejmé. Tato technická zpráva nedeklaruje žádnou změnu technických parametrů střechy, a proto nemůže být považována za zprávu a rozpočet k technickému zhodnocení. Náhrada (demonťáž a montáž) materiálu z roku 1972 materiálem novým s lepšími vlastnostmi (v tomto případě folie Protan) nemůže být sama o sobě technickým zhodnocením. Tento závěr je obsažen i v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného (str. 7) a soud se s ním plně ztotožňuje. Tento závěr ostatně nezpochybňuje ani vyjádření Jana Hrdličky ze dne 30.7.2012, které žalobce předložil v odvolacím řízení a které pouze popisuje lepší vlastnosti folie Protan SE 1,6 mm oproti asfaltovým pásům, což však nijak nezpochybňuje již uvedený závěr, že tato změna vlastností střechy není technickým zhodnocením. O tom, že technická zpráva a rozpočet z roku 2007 nejsou k technickému zhodnocení skladové haly p.č. 293 svědčí i to, že v souvislosti se žádostí na získání dotace na zateplení uvedené střechy si žalobce nechal zpracovat v roce 2009 nový rozpočet a technickou zprávu, kde již změnu technických parametrů haly – její zateplení a zabránění tepelných ztrát jednoznačně deklaroval a podle rozpočtu i střechu zateplil. Ze samotné technické zprávy a rozpočtu z roku 2007 nemohl správce daně poznat, že by se mělo jednat o technické zhodnocení předmětné střechy.

K výpovědi svědkyně J. Š. soud uvádí, že tato svědkyně prvotně dne 9.2.2011 do protokolu uvedla, že tvořila rezervu podle rozpočtu na opravu střechy. Její zástupce do téhož protokolu uvedl, že předmětný rozpočet je na opravy, a důvodnost tvorby rezerv žalobce prověřoval v souvislosti s podáním daňového přiznání za roky 2007 a 2008. Případný omyl v předložení nesprávné technické zprávy či v označení rezervy nebyl zmíněn. Soud konstatuje, že žalobce podle rozpočtu ze dne 12.12.2007 rezervu v roce 2007 a 2008 tvořil, o této rezervě účtoval a tuto inventarizoval. Ve věci nebylo jednoznačně ani prokázáno, včetně výsledku J. Š., že by došlo v roce 2007 k záměně rozpočtu a technické zprávy. Z rozhodnutí původního žalovaného nevyplývá, že by k výsledku J. Š. nepřihlížel, protože jde o bývalou jednatelku a současnou zaměstnankyni žalobce, ale její výpovědi ze dne 9.2.2011 a ze dne 8.6.2012 hodnotil ve vzájemných souvislostech vzhledem k ostatním důkazním prostředkům, jako tak učinil soud.

Soud konstatuje, že žalobce neodstranil pochybnosti správce daně a původního žalovaného, že rezerva nebyla tvořena za účelem opravy fasád a manipulační plochy, ale že byla tvořena od roku 2007 do roku 2009 dle deklarovaného účelu na opravu střechy skladové haly p.č. 293. Po provedení technického zhodnocení střechy v roce 2009 se stala oprava střechy bezpředmětnou a vytvořená rezerva bezdůvodnou. Vzhledem k tomu, že v roce 2009 pominuly důvody, pro které byla rezerva vytvořena, měl žalobce rezervu ve výši 5 853 714,- Kč podle § 4 odst. 1 zákona o rezervách ve zdaňovacím období roku 2009 zrušit, což neučinil a správce daně a původně žalovaný postupovali správně, když byla žalobci dodatečně daň z příjmů právnických osob doměřena.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud nepřiznal žalovanému náhradu za cestovné k soudnímu jednání, neboť dle soudu je zastupování zájmů žalovaného součástí úřední činnosti žalovaného. Nemůže být k tíži daňových subjektů, pokud využijí svého práva na projednání věci v rámci správního soudnictví, že prvoinstanční orgán, který ve věci rozhodoval, nemá sídlo shodné se sídlem žalovaného. Rovněž nemůže být k tíži daňových subjektů, že stát z vlastního popudu reorganizoval správu daňových orgánů takovým způsobem, že v celé republice je pouze jedna organizační složka, která rozhoduje ve druhém stupni, a tato složka sídlí v Brně. Pokud by byly náklady na cestovné žalovanému přiznávány, došlo by k diskriminaci všech mimobrněnských daňových subjektů, neboť ty by bez možnosti volby soudu, který bude věc projednávat, v případě neúspěchu žaloby musely oproti subjektům z Brna hradit náklady na cestovné pověřené osoby žalovaného k jednání soudu. Soud si je vědom rozdílné rozhodovací praxe ve věci náhrady cestovného a stravného žalovanému správnímu orgánu, a to i v rámci Nejvyššího správního soudu, což ostatně vedlo k předložení této otázky rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu pod č.j. 7 Afs 11/2014-32. Do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zastává zdejší soud shora uvedené stanovisko. Soud žalovanému rovněž nepřiznal požadovanou paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300,- Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), neboť má za to, že závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7.10.2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, nelze vztahovat na žalovaného, neboť ho nelze považovat za běžného účastníka řízení. V daném případě se ze strany žalovaného jednalo o výkon státní správy a jeho úkony nikterak nevybočovaly nad rámec jeho běžné úřední činnosti. V dané věci náhradu nákladů řízení upravuje ustanovení § 60 s.ř.s., zatímco Ústavní soud se zabýval v uvedeném nálezu interpretací ustanovení § 137 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Navíc sám Ústavní soud ve svém nálezu (odst. 46) dává i civilním soudům prostor k úvaze ve vztahu ke každému konkrétnímu případu, zda paušální náhradu hotových výdajů přiznají či nikoliv. Soud tedy uzavírá, že uvedený nález Ústavního soudu nezakládá právo správního orgánu na paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Z výše uvedených důvodů proto soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. března 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová